

РЕШЕНИЕ

№ 12877

гр. София, 11.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав, в
публично заседание на 11.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **12921** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на Г. Б. М. от [населено място], [улица], вх.А, ет. 4, ап. 7, представлявано от пълномощник адв. Р. П., срещу ревизионен акт № Р-22220223007214-091-001/13.08.2024, издаден от екип на ТД на НАП — [населено място], в частта потвърдена с решение № 1498 от 15.11.2024г. на директора на дирекция „ОДОП“ – С., с която на Г. Б. М. е ангажирана отговорност на основание чл. 19, ал.1 и ал. 2 от ДОПК за задължения на „ВОРТЕН“ ЕООД, както следва: за задължения на дружеството за корпоративен данък по ЗКПО за 2018г. и 2019 г. в размер на общо 100 478,88 лв., ведно с лихви за забава в размер на 54 624,54 лв.; за задължения за данък върху добавената стойност по ЗДДС за данъчните периоди м. 06, м. 10, м. 11 и м. 12.2019 г. в размер на общо 81 228,47 лв., ведно с лихви за забава в размер на 43 381.77 лв. Жалбоподателят сочи, че РА в оспорената част е незаконосъобразен, тъй като е издаден при съществени процесуални нарушения и противоречие с материалния закон. Подробно обосновава, че не са налице основания за ангажиране отговорността на управителя, че дружеството притежава имущество, от което може да се удовлетвори публичното вземане на държавата, прави

възражения за изтекла давност. Прави искане съдът да отмени РА в оспорената част и да присъди на дружеството разносните по делото.

Ответникът по жалбата – Директорът на Дирекция „ОДОП” – [населено място] при ЦУ на НАП, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Моли обжалваният РА да бъде оставен в сила като правилен и законосъобразен. Прави се искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на Дирекция „ОДОП” – [населено място].

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Ревизионното производство спрямо жалбоподателя е започнало със заповед за възлагане на ревизия от 07.12.2023г., издадена от С. К., началник сектор „Ревизии” в Дирекция „Контрол” при ТД на НАП – С.. Със заповед № РД – 01 – 849 от 31.10.2022г. на Директора на ТД на НАП – С. са определени органите по приходите, които могат да възлагат ревизии. Сред тях е и С. К., началник сектор „Ревизии” в Дирекция „Контрол” при ТД на НАП – С.. Обхватът на възложената ревизия е установяване на отговорността за задължения на „ВОРТЕН” ЕООД, както следва: за корпоративен данък за 2017г . – 2019г. и за ДДС за данъчни периоди от 01.12.2017г. до 31.12.2019г. Със заповедта са определени длъжностните лица, които следва да извършат ревизията – двама главни инспектори по приходите, единият от които е ръководител на ревизията. Определен е срокът за завършването ѝ – два месеца от датата на връчване на заповедта на ревизираното лице. Заповедта е връчена на 05.02.2024г. по електронен път, т.е. първоначално определеният срок е бил до 05.04.2024г. С последващи заповеди съответно от 04.04.2024г., 29.04.2024г. и 03.06.2024гг. на органа, възложил ревизията, срокът е удължен на три пъти с по месец – последно до 03.07.2024г. Резултатите от ревизията са обобщени в ревизионен доклад (РД), издаден на 17.07.2024г., връчен на ревизираното лице на 26.07.2024г. Възражение срещу констатациите по доклада е подадено на 01.08.2024г., като не се представени нови доказателства.

Ревизионният акт (РА) е издаден от органа възложил ревизията и ръководителя на ревизията на 13.08.2024г. С РА са възприети констатациите по РД и въз основа на тях е ангажирана отговорността на жалбоподателя на основание чл. 19, ал. 1 и чл. 19, ал. 2 от ДОПК за задължения на „ВОРТЕН“ ЕООД в частност за задължения за корпоративен данък по ЗКПО за 2018г. и 2019 г. в размер на 100 478,88 лв., ведно с лихви за забава в размер на 54 624,54 лв.; за задължения за данък върху добавената стойност по ЗДДС за данъчните периоди м. 06, м. 10, м. 11 и м. 12.2019 г. в размер на 81 228,47 лв., ведно с лихви за забава в размер на 43 381.77 лв.

Ревизионният акт е оспорен по административен ред. С Решение № 1498 от 15.11.2024г. на директора на дирекция „ОДОП“ – С., РА е частично прогласен за нищожен и частично потвърден – в частта, с която е ангажирана отговорността на М. за задължения на дружеството за корпоративен данък по ЗКПО за 2018г. и 2019 г. в размер на 100 478,88 лв., ведно с лихви за забава в размер на 54 624,54 лв.; за задължения за данък върху добавената стойност по ЗДДС за данъчните периоди м. 06, м. 10, м. 11 и м. 12.2019 г. в размер на 81 228,47 лв., ведно с лихви за забава в размер на 43 381.77 лв. Като основание за ангажиране отговорността на М. е посочена нормата на чл. 19, ал. 1 и ал. 2 от ДОПК. Решението е издадено от директора на дирекция „ОДОП“ – С.-град Е. П.. Решението на директора на дирекция „ОДОП“ – С.-град е съобщено на М. на 18.11.2024г., а жалбата до съда е подадена на 02.12.2024г.

Във връзка с установените с РА задължения на жалбоподателя, въз основа на събраните в ревизионното производство доказателства, доколкото в рамките на съдебното нови доказателства не са сочени, съдът приема за установено следното:

„ВОРТЕН" ЕООД (предишно наименование „ДИАБАЗИ ГРУП" ООД) с ЕИК по БУЛСТАТ[ЕИК], е регистрирано по ТЗ дружество на 30.01.2012г. с предмет на дейност: покупка на стоки или други вещи с цел да ги препродаде в първоначален, преработен или обработен вид, продажба на стоки от собствено производство; строителство на собствени и чужди сгради, ремонт и обзавеждане, продажба на собствени и/или чужди недвижими имоти; маркетингови консултации, проучвания, услуги, търговско представителство, посредничество и агентство на български и чуждестранни физически и юридически лица; консултантска, рекламна и импресарска дейност; сделки с интелектуална собственост, добив и преработка на доломит, както и всяка друга търговска дейност, която не е забранена от закона.

Въз основа на РА №Р-22220222001280-091-001/14.02.2023 г., „ДИАБАЗИ ГРУП" ООД, чийто правопреемник е „ВОРТЕН" ЕООД, има установени и изискуеми публични данъчни задължения, както следва:

1. Задължения за данък добавена стойност за периода от 01.12.2017 г. до 31.12.2019 г. - главница в размер на 223824,43 лв. и лихви към в размер на 141375,50 лв.

2. Задължения за корпоративен данък за периода от 01.01.2017 г. до 31.12.2019 г. - главница в размер на 120645,20 лв. и лихви в размер на 67368,70 лв.

Задълженията за корпоративен данък са формирани в резултат на установени неотчетени продажби от недвижими имоти, както и на непризнати разходи - отчетени разходи без

разходооправдателни документи. Задълженията за ДДС се формират от допълнително начислен ДДС по реда на чл. 86, ал. 1 във връзка с чл. 25, ал. 2 от ЗДДС върху размера на недекларирани продажби на недвижими имоти - апартаменти, гаражи и ателиета, които са в сгради А и Б, намиращи се в С., [улица]- 23.

По данни от търговския регистър жалбоподателят Г. Б. М. е съдружник и управител на дружеството „ДИАБАЗИ ГРУП“ ООД през периода 01.01.2017 г. - 31.12.2019г.

При проследяване на движението по разплащателни сметки в „КЕЙ БИ СИ БАНК БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, „БЪЛГАРО-АМЕРИКАНСКА КРЕДИТНА БАНКА“ АД, „ПЪРВА ИНВЕСТИЦИОННА БАНКА“ АД, „ОБЕДИНЕНА БЪЛГАРСКА БАНКА“ АД, „ОБЩИНСКА БАНКА“ АД, „ЮРОБАНК БЪЛГАРИЯ“ АД и „АЛИАНЦ БАНК БЪЛГАРИЯ“ АД с титуляр Г. Б. М., се установява, че са извършвани транзакции, както следва: от сметка на „ДИАБАЗИ ГРУП“ ООД към сметка на Г. Б. М. в „ОБЩИНСКА БАНКА“ АД на 01.07.2019 г. - 50 000,00 лв. с основание възстановяване на средства и от сметки на „ДИАБАЗИ ГРУП“ ООД към сметка на ЕТ „ГРИМИТ - ГРИГОР МИТРЕВ“ в „ОБЩИНСКА БАНКА“ АД за 2017 г. - 84 530,00 лв. с основание захранване на сметка и през 2019 г. - 14 000,00 лв. за СМР.

В този период Г. Б. М. е упълномощил съпругата си И. М. М. да се разпорежда от негово име със средствата по сметките на „ДИАБАЗИ ГРУП“ ООД. От банковите извлечения на сметките на дружеството се установява, че съпругата е теглила суми в брой на каса от сметките на дружеството, като през 2017 г. е изтеглила 456 290,00 лв., през 2018 г. - 275 240,00 лв. и 2019 г. - 77 400,00 лв. От Г. Б. М. са изтеглени през 2017 г. - 15 000,00 лв., през 2018 г. - 2 000,00 лв. и 2019 г. - 30 000,00 лв. По отношение изтеглените парични средства чрез съпругата от банковите сметки на търговеца липсват доказателства, че тези парични суми са послужили за извършване дейността на дружеството, нито дори е въвеждано подобно твърдение. С оглед дефиницията на § 1, т. 5, б. "а" от ДР на ЗКПО за „скрито разпределение на печалбата“, изтеглените средства от съпругата следва да се разгледат като форма на скрито разпределение на печалбата.

Видно от удостовереното със служебна бележка изх. № С230023-181-0093452/18.10.2023 г. от ТД на НАП С., дирекция „Събиране“, отдел „Публични вземания“, „ВОРТЕН“ ЕООД няма налични авоари по банкови сметки и не притежава имущество, с което да се обезпечат вземанията на дружеството и дългът е необезпечен. Същият е категоризиран като несъбираем. Тези обстоятелства не са опровергани по делото.

Въз основа на установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата пред съда е подадена от надлежната страна, в срока по чл.156 от ДОПК и след изчерпване възможността за обжалване по административен ред, поради което същата е допустима. За да прецени основателността ѝ, съдът взе предвид следното:

Обжалваният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма. В хода на производството не се установи да са допуснати съществени процесуални нарушения.

За се да прецени дали оспореният акт съответства на материалния закон, следва да се провери доколко са налице основанията по чл. 19, ал.1 и ал. 2, т.1 от ДОПК за ангажиране на отговорността на М. в качеството му на управител на дружеството за непогасените публични задължения на дружеството.

Въз основа на установените по делото факти не може да се приеме за осъществена хипотезата на чл. 19, ал. 1 от ДОПК, тъй като не се установява един от елементите на фактическия състав на нормата – не се установява, че задълженията на „Волтрен“ не могат да бъдат събрани следствието на обстоятелството, че в ГДД и СД по ЗДДС управителят на дружеството съответно е укривал приходи, отчитал е необосновани разходи, не е декларирал задължения за ДДС – това са фактите и обстоятелствата, които се сочат за укрити от управителя. Нормата на чл. 19, ал.1 от ДОПК предполага ангажиране на отговорността на управителя в подобни случаи, но само когато невъзможността да бъдат събрани задълженията за данъци и/или осигурителни вноски е пряко следствие на осъщественото укриване. От установените в ревизионното производство обстоятелства пряка причинна връзка между тези два елемента на фактическия състав по чл. 19, ал.1 от ДОПК не се извлича и по същество не се въвежда с РА.

Хипотезата на чл. 19, ал.2, т. 2 от ДОПК е безпредметно да се обсъжда, тъй като фактите по делото не биха могли да се свържат по какъвто и да било начин с нея. Следва да се провери доколко е осъществена тази на чл. 19, ал. 2, т.1. Нормата на чл.19, ал.2, т. 1 от ДОПК предвижда, че управител, член на орган на управление, прокурист, търговски представител, търговски пълномощник на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2 носи отговорност за непогасените задължения на задължено юридическо лице по чл. 14, т. 1 и 2, когато недобросъвестно извърши едно от следните действия, в резултат на което имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са погасени задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски: извърши плащания в натура или в пари от имуществото на задълженото лице, представляващи скрито разпределение на печалбата или дивидент, или отчужди имущество, включително предприятието, на задълженото лице безвъзмездно или по цени, значително по-ниски от

пазарните. Елементите на фактическия състав, при който възниква основание за ангажиране отговорността на управителя на едно задължено дружество са: наличие на непогасени задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски на това дружество – този елемент е установен по делото, недобросъвестно извършване на теглене на някое от посочените действия от страна на управителя – този елемент също се установява и това е извършеното по пълномощие на М. теглене в брой от сметките на дружеството от неговата съпруга на суми, чийто сбор надвишава размерът на установеното непогасено публично задължение на дружеството за главници и лихви, от което следва, че е осъществен и третият елемент - в резултат на посоченото действие имуществото на задълженото лице е намаляло и по тази причина не са погасени задължения за данъци и/или задължителни осигурителни вноски. Налице са основания за ангажиране отговорността на жалбоподателя изцяло за непогасените задължения на дружеството, доколкото непогасените задължения са в размер по-малък от размерът на извършените недобросъвестни плащания.

Съдът намира направеното възражение за изтекла погасителна давност за неоснователно. Задълженията за данъци и лихвите при просрочие на тези задължения са публични държавни вземания, съгласно чл. 162, ал. 2, т. 1 и т. 9 от ДОПК, които се погасяват по давност при условията на чл. 171 и следващи от ДОПК.

Съгласно чл. 171, ал.1 и ал. 2 от АПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5 годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. С изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника. Нормата на чл. 172, ал.1 и ал. 2 урежда спирането и прекъсването на давността: Чл. 172. (1) Давността спира: 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година;

2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането;

3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването;

4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва;
5. с налагането на обезпечителни мерки;
6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение.

(2) Давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. (3) От прекъсването на давността започва да тече нова давност.

Само на основание чл. 172, ал. 2 от ДОПК е достатъчно да се обоснове извод, че петгодишната давност за задълженията на дружеството за корпоративен данък за 2018г. и 2019г. и за ДДС за дан. периоди м. 06, м. 10, м. 11 и м. 12.2019 г. не е изтекла, тъй като е била прекъсната с издаването на РА срещу дружеството, с който тези задължения са установени на 14.02.2023 г.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният акт е съобразен с материалния закон, доколкото са налице основания за ангажиране отговорността на жалбоподателя като управител на дружеството на една от сочените в РА хипотези – на основание чл. 19, ал.2, т. 1 от ДОПК. РА в оспорената част е законосъобразен и жалбата срещу него следва да се отхвърли.

С оглед изхода на делото претенцията за заплащане на разноски от страна на процесуалния представител на ответника е основателна и следва да бъде уважена, на основание чл. 161, ал.1 от ДОПК. Материалният интерес по делото е 279 713.88лв. Юрисконсултското възнаграждение при този материален интерес предвид нормата на чл. 8, ал.1, във връзка с чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 за възнаграждения за адвокатска работа следва да се определи в размер на 15838.54лв. Жалбоподателят следва да бъде осъден да плати тази сума на дирекция „ОДОП” – [населено място] при ЦУ на НАП.

По изложените съображения и на основание чл. 160, ал.1 и чл. 161, ал.1 от ДОПК, Административен съд – [населено място]-град,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Б. М. от [населено място], [улица], вх.А, ет. 4, ап. 7, представляван от пълномощник адв. Р. П., срещу ревизионен акт № Р-22220223007214-091-001/ 13.08.2024, издаден от екип на ТД на НАП — [населено място], в частта, потвърдена с решение № 1498 от

15.11.2024г. на директора на дирекция „ОДОП“ – С., с която на Г. Б. М. е ангажирана отговорност по чл. 19 от ДОПК за задължения на „ВОРТЕН“ ЕООД, както следва: за задължения за корпоративен данък по ЗКПО за 2018г. и 2019 г. в размер на общо 100 478,88 лв. главници, ведно с лихви за забава в размер на общо 54 624,54 лв.; за задължения за данък върху добавената стойност по ЗДДС за данъчните периоди м. 06, м. 10, м. 11 и м. 12.2019 г. в размер на общо 81 228,47 лв., ведно с лихви за забава в размер на общо 43 381.77 лв.

ОСЪЖДА Г. Б. М. от [населено място], [улица], вх.А, ет. 4, ап. 7, да плати на дирекция „ОДОП“ – [населено място] при ЦУ на НАП разноси по делото в размер 15838.54лв. за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 –дневен срок от съобщаването му на страните.